

ΠΑΤΡΑ

Στὸ χῶμά σου φντροῶσαν καὶ μαράθηκαν
τὰ πρῶτά μου τὰξέχαστα τὰ χρόνια,
γιὰ πρώτη καὶ στερνή φορὰ στὸ χῶμά σου,
στὸ περιβόλι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πατρικοῦ
μοῦ γοργοκελαϊδήσανε τὰηδόνια.

Κατάρρα! ὄλα χλωμά καὶ σὰ νὰ σβίνουνε
τὰ ὄσα γιὰ σὲ κρατῶ στὴ θύμησή μου,
κι ἄς εἶσαι σὰν πατρίδα μου,
καὶ σὰν πηγὴ μου.

Μηδὲ τὸ καλοπρόσδεχτο,
τὸ κοσμικό σου μοναστήρι·
—τραγοῦδι ἦταν ὁ ὄρθρος του,
κι ὁ ἔσπερινός του πανηγύρι·

Μηδὲ κι ἀπ' τὸν καρπό σου τὸν δλάκρυφο
μεστὸς καὶ πλουτισμένος ὁ δικός σου ὁ κάμπος·
—στὸ φέγγος τῆς ἀγῆς πῶς μαυρογνάλιζε
καὶ στοῦ βραδιοῦ πῶς μοσκοβόλαγε τὸ θάμπος!

Μηδὲ κι ἀπ' τὰ ψηλὰ τ' Αλιώνια σου
τὰ ξάγναντα περιγυρα, χαρὰ στὰ μίτια,
χιονοκορφές γραμμένες, ἡλιογέροματα,
νησιά, καράβια, σύγνεφ', ἄλλα πλάτια!

Μηδὲ καὶ τὸ παλιὸ τὰραχιασμένο σου
παρατημένο κι ἀπ' τὸ Χάρο κοιμητήρι.
—Χαμένα ἐκεῖ τὰ κόκκαλα
τῆγια μιῆς μάννας κ' ἐνὸς κύρη....

Κατάρρα! σὰ χλωμά καὶ σὰ νὰ σβίνουνε
τὰ ὄσα γιὰ σὲ κρατῶ στὴ θύμησή μου·
Κι' ἓνα μονάχα βάσιαξα δλοζώντανο,
καὶ σὰ νὰ τῶχει γιὰ ψυχὴ της ἢ ψυχὴ μου.

Κι' αὐτὸ εἶν' ἡ θάλασσα, εἶν' ἡ θάλασσα!
 Ὅλο βογγάει καὶ δέρονται καὶ σκούζει καὶ ὄλο
 χυμᾶει καὶ δέρονει ἀνήμερα νυχτόημερα
 στὰ βράχια σου, στοὺς φράχτες σου, τὸ μῶλο.

Ἢ θάλασσά σου, ἡ θάλασσα!
 Καὶ μὲ τ' Ἀπρίλη τὰ λουλούδια,
 καὶ μὲ τοῦ Γενναριοῦ τὰ φουρτουριάσματα
 ὅμοια στὸν ἴδιο τὸ σκοπὸ τὰ τραγουδεῖ,
 καὶ σὰν ἐμένα, τᾶγρια τὰ τραγουδία.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ!

Ἐρριχνες—Ψαρποῦλα—τὴ ῥιζιά σου
 πάντα μέσ' ἔστα κατάβαθα νερά
 κ' ἐμαύλιζες τὰ ψάρια πονηρά,
 γιὰ νὰ τσυμπήσουνε τὴν πετονιά σου.

Μὰ τρώγουνε τὸ δόλο σου τὰ ψάρια!...
 δολώνεις... καὶ δολώνεις... καὶ ξανά...
 χορταίνει κάθε ψάρι ὅσιν πεινᾷ,
 καὶ τὴν οὐρά κουνάει καὶ γι' ἄλλ' ἀχνάρια.

Κι' ἂν κάνης μὲ τὸ δόλο νταϊλίκια,
 ἔστο ψάρεμά σου ἔβγηκες ὅσιν ἀργά:
 τὸ πέλαγο ὅποιος ξέρει τὸ τρυγᾷ,
 κι' ἀφίνει γιὰ τοὺς ἄλλους μόνον... φύκια!

(Ἔκτιον
 1900)

ΑΓΓ. ΜΑΚΡΗΣ